

не можеше да ги отмахнат от там.

Дъждовете попрестанаха. Овцете лакомо пасяха младата тревица. По месечина, посред бял ден, Захари ходеше като на сън. В джоба на дългата му аба се криеше мънищка книжка, която му бе подарил един пътуващ калугер, който обикаляше овчарските къшли. Час по час той вадеше „Рибния буквар“ и сричаше думите, докато най-сетне почна свободно да чете.

Тези дан бе най-щастливият в живота му. Той бе прогледнал. Жаждата за знание и наука почна да го суши като лета болест. Пищс не можеше вече да го успокои.

Веднъж той каза на другаря си Кондю, че иска да стане калугер, да пътешествува по света и да разнося книжки на хората. Но на Кондю ума му беше в дирене на кимане и лесно забогатяване. Той мечтаеше да обира хазни, да разкопáva гърнета с жълтици, да стане хайдутин. И затова Захари учеше Кондя да разпознава буквите, а Кондя учеше Захари да мери нишан с един стар пищов, докато овцете им си ходеха на своя глава, накъдето им скимне.

Много пъти минзухарът и бялото конице цъфнаха край овчарските къшли, птици чуруликаха из припестите и огнено дебел огън покриваше равнината, пак се раззеленинаха габърн, гуруни и ясени, малкият Захари израстна тънък и хубав младеж, научи изкуството да прави извара и сирене, да стриже овцете и да вари „Бял-мъж“, но мечтата му да се изучи не го напущаше нито за миг. Той обикаляше със стадото си повече край шосето и железницата, разпитваше приходящите пътници в кой град има училище, каква работа може човек да си намери там, за да се издържа сам в училището, наистина ли имало държавни училища, в които се постъпвало безплатно...

Отговорите на пътниците даваха широк простор на неговите въпроси. Той се виждаше вече облечен по европейски, с тънко